

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ"א - חֻלַּק כ"ח

קוֹנְטֵרס 628

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיחָתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

מִפְתַּח הָעֲנָנִים לְסֵפֶר "בְּמַחֲצֵת הָרֶשֶׁב"י"

- (א) שַׁבַּת אַחֲרֵי שְׁבוּעוֹת 1
- (ב) כָּל בְּרַכָּאן דְּלַעֲיֵלָא וְתַמָּא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה תַּלְיָן 2
- (ג) שַׁבַּת קוֹדֶשׁ הוּא רְפוּאָה בְּדוּקָה לְכָל הַחוּלְאִים 3
- (ד) מִדּוּעַ נִקְרָא שַׁבַּת שְׁלֵאֲחַר שַׁבַּת "שַׁבַּת נָא"ף שְׁבוּעוֹת 4
- (ה) כָּל הַבְּרָכוֹת שְׁלֵמְעֵלָה וְשְׁלֵמְטָה מִיּוֹם הַשַּׁבַּת הֵן מִשְׁפָּעוֹת מִיּוֹם הַשַּׁבַּת 5
- (ו) בְּשֵׁם שְׁהָאֲדָם נוֹהֵג בְּנִשְׁמִיּוֹת בֶּן עֲלִיו לְהוֹג בְּרוּחַנִיּוֹת 6
- (ז) הַלּוּמִד זֵהָר וְאֶפְלוּ שְׁעָה אַחַת, בְּאֻמִּירְתּוֹ בְּלִבְד זֹכָה כְּאֵלוֹ לְמִד שְׁנָה תַּמְיָמָה בְּתוֹרַת הַנְּגִלָה 7
- (ח) בָּאוּ חֲשׁוּבֵן – בָּאוּ וְנִחְשַׁב חֲשׁוּבֵנוּ שֶׁל עוֹלָם 8
- (ט) הָאֵם יֵשׁ לָךְ מְנִיּוֹת יוֹתֵר כְּדָאִיּוֹת לְהַשְׁקָעָה בְּטוּחָה 9
- (י) אֶפְשֶׁר לְלַמֵּד עַל פִּי סֵדֵר הַזֵּהָר הַיּוֹמִי הַמְּחַלֵּק ל־354 יָמִים בְּשָׁנָה 10
- (יא) הַחֲפִץ חַיִּים בִּישִׁיבְתוֹ בְּרָאדִין צְוָה לְכָל הַבְּחוּרִים לְגַמֵּר כָּל שַׁבַּת אֶת הַזֵּהָר שֶׁל כָּל פְּרִשַׁת הַשְּׁבוּעַ 11
- (יב) אֵלוֹ שְׁלוּמִדִּים זֵהָר הַקְּדוֹשׁ יוֹכְלוּ לַעֲנוֹת עַל הַשְּׂאֵלָה שֶׁל צְפִיתָ לִישׁוּעָה מִפְּנֵי שֶׁהֵם טָרְחוּ וְעָמְלוּ לְהַבִּיא אֶת הַמְּשִׁיחַ 12
- (יג) מִי שֶׁלֹּא לּוּמִד זֵהָר הַקְּדוֹשׁ מֵהָ יֹאמֵר בְּשִׁמְשִׁיחַ יְבוּא 13
- (יד) בְּשִׁמְשִׁיחַ יְבוּא, יִרְאֶה בְּאֶצְבַּע עַל כָּל אֵלוֹ שְׁלֵמְדוֹ זֵהָר הַקְּדוֹשׁ "אַתָּה עֲזַרְתָּ לִּי לְבוּא!" 14
- (טו) שְׁלֵשִׁים אֶלְף יְהוּדִים מַחֲכִים שֶׁהָרַב יְבוּא 15
- (טז) כְּמָה שִׁיּוֹתֵר יְהוּדִים יִצְטָרְפוּ לְלַמּוֹד וְהַפְּצַת הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ – מְקִימִים בְּאֶפְן הַכִּי הַטוֹב אֶת צְפִיתָ לִישׁוּעָה 16
- (יז) בְּשָׁמַיִם כְּבֵר הַסְּכִימוֹ לְכָר מִזְמֵן, רַק מַחֲכִים עֲלֵינוּ שְׁנֻקִּים 17

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

במחיצת הרשב"י

- יח) שער החמשים עתיד להתגלות בימי מלך המשיח..... טו
- יט) מי שאינו רוצה בלמוד הזהר, כי אם בלמוד הנגלה לבד, הרי הוא מתדבק
באתר דמותא..... טז
- כ) "מי" זה השער החמשים המתגלה לומדי הסוד..... טז
- כא) אי אפשר להגיע ללמוד תורה לשמה בלי תורת הסוד..... יז
- כב) העוסקים בתורת הסוד נצלים מן הנסיון..... יז
- כג) תורת הסוד היא קיום העולם..... יז
- כד) כמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חבורא דילך..... יח
- כה) אם ראיית מלכיות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח..... יח
- כו) מה עוד נשמע בסין – שאל החפץ חיים וצ"ל..... יח
- כז) עבורכם חברתי את ספרי "נדחי ישראל"..... יט
- כח) איני נורא ואיום, מדת הדין מתוחה..... יט
- כט) אסונות אלו הם איתות מן השמים, רק למי שמבין את השפה..... כ
- ל) מדוהים בשעת אמת, אסונות טבע, פיגועי טרור, פצצות אטום..... כ
- לא) אנחנו לא צריכים שאחד יבא מסין ויגלה להחפץ חיים..... כ
- לב) נסים מתחדשים בכל יום ויום..... כא
- לג) הר הגעש מוציא עשן גדול עד לב השמים..... כא
- לד) הצבא לא יוכל לעשות כלום..... כג
- לה) מה עשה הקב"ה בזכות שיש לנו כפר לערך 2000 שיעורים בזהר הקדוש..... כג
- לו) מה שקרה ביום שסימננו את ספר הזהר הקדוש היומי..... כג
- לז) באלפי רבבות סיומי הזהר בוודאי נזכה להבטחת הרשב"י..... כג
- לח) רבי שמעון בן יוחאי הציל את כל תושבי בית שמש מהטילים..... כד
- לט) הכל היה בזכות הזהר היומי שעבדו על זה יומם ולילה בבית שמש..... כד
- מ) אי אפשר לנצח רשע זה היטלר ימ"ש, ומלחמה זו לא תסתיים, אלא אם בן
יקומו יהודים וילמדו זהר הקדוש..... כד
- מא) האדמו"ר מוויזניץ זי"ע בקש וקבל רשיון מיוחד להגיע למירון..... כה
- מב) בשאגיע לרבי שמעון אפעל כל מה שצריך..... כה

ומשפט - זה דין (קשה). ושניהם הם באחד. בגלל זה שני ימים, ושניהם בסוד אחד.

אשרי העם ידעי תרועה וגו' (תהלים ט). לא כתוב שומעי, או תוקעי תרועה, אלא ידעי תרועה. בגלל (בגו) התכמים שדרים באויר של הארץ הקדושה, אלו ידעי תרועה. סוד של התרועה, כמו שכתוב (תהלים ב) תרעם בשבט ברזל. מי עם כישוראל שיודעים סודות עליונים של רבונם, לעלות לפניו ולהתקשר בו. וכל אלו שיודעים סוד התרועה, יתקרבו ללכת באור פניו של הקדוש ברוך הוא. וזה האור הראשון שגזו הקדוש ברוך הוא לצדיקים. ועל זה צריך לדעת אותה.

כתוב (ויקרא ט) היתרת מן הכבד. וכתוב (שם א) ואת היתרת על הכבד. (אחר שעשתה נאום, עולה עליו) יתרת מן הכבד - זו אשת זנונים שהולכת ויוצאת מן הכבד להחטיא בני העולם ולקטרג עליהם, ועוזבת את הזכר לעשות זנונים, ומשום זה היתרת, שנפרדת מן הכבד. יתרת על הכבד - אחר שעשתה נאום, עולה עליו. מצח אשה זונה. מתגפרת על בעלה, שהוא כבד, בפעם של המרה. אשת מדנים וכעס, ששולטת על הזכר שלה. מצח אשה זונה שולטת על הכבד, אשת מדנים וכעס.

יתרת מן הכבד - מן הכבד יוצאת להכאיש לכל העולם ולעשות נאופים עם הכל. לבסוף היא עולה לגבי הזכר, מצח אשה זונה, בעוות של פנים, ואז היא על הכבד. ועוד, יתרת מן הכבד נקראת מהצד האחר. אחר שיוצאת לנאף עם כלם, נותנת שיורים לבעלה, וזוהי יתרת מן הכבד.

כי חק, דא דינא רפיא. ומשפט, דא דינא (קשה). ותרווייהו אינון פחדא. בגין פך תרין יומין, ותרווייהו ברזא חדא.

אשרי העם ידעי תרועה וגו', (תהלים פט) לא כתיב שמעי, או תוקעי תרועה, אלא ידעי תרועה. בגין (כ"א בגין) חכימין דדיירין באוירא דארעא קדישא, אינון ידעי תרועה. רזא דתרועה, כמה דכתיב, (תהלים ב) תרעם בשבט ברזל. מאן עמא כישוראל, דידעין רזין עלאין דמאריהון, למיעל קמיה, ולא תקשרא ביה. וכל אינון דידעי רזא דתרועה, יתקרבו למיהך באור פניו דקודשא בריך הוא. ודא אור קדמאה דגניז קדשא בריך הוא לצדיקיא. ועל דא אצטרף למנדע לה.

כתיב (ויקרא ט) היתרת מן הכבד. וכתוב (ויקרא ג) ואת היתרת על הכבד. (בתר דעבדת ניאופא, אסתליק עליה) יתרת מן הכבד, דא אשת זנונים, דאזלא ונפקא מן הכבד, לאסטאה בני עלמא, ולאסטנא עליהו. ושבת לדכורא, למעבד זנונים. ובגין דא היתרת מן הכבד: יתרת על הכבד. בתר דעבדת ניאופא, אסתלקת עליה. מצח אשה זונה. אתגפרת על בעלה דאיהו כבד, בפעם דמרה, אשת מדנים, וכעס, דשלטא איהי על דכורא דילה. מצח אשה זונה שלטא על הכבד, אשת מדנים וכעס. יתרת מן הכבד, מן הכבד נפקא לאבאשא לכל עלמא, ולמעבד ניאופין עם פלא. לבתר איהי סלקא לגבי דכורא, מצח אשה זונה, בעזותא דאנפין, וכדין איהי על הכבד. ועוד, יתרת מן הכבד אתקריאת מסטרא אחרא, בתר דנפקת לנאפא עם פלא, יהיבת שיורין לבעלה, והאי איהי יתרת מן הכבד.

מתוך הפכד והיותה שלה יוצאת מרה, והיא חרב של מלאך המות, שיוצאות ממנה טפות מרות להרג לבני אדם. זהו שכתוב (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה. והיא תלויה בפכד, וכל החלאים והמיתות תלויות בו. ואותו יום של ראש השנה (המשטין) משוטט בעולם לאסוף את כל חובות העולם, ואז כל האברים, שהם ישראל, הם בצרה, שהם אברים של המלכה, שנאמר (משלי ב) גר ה' נשמת אדם. השכינה הקדושה. ואז כל ישראל בצרה, ולוקחים שופר לעורר בו אותה תקיעה ושברים ותרועה.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, ודאי אחר שהאברים והעורקים של הלב, שדומים לישראל, הם בצרה. צריכים לעוררם בקנה, שהוא שופר. וזה קנה של ראה. אחר שפנפי ראה לא יכולות להשקט רגז המרה שמתגברת על עורקי הלב, ועל כל העורקים של האברים של הגוף. אותה הרוח שנושבת בהם עולה בקנה, שהוא שופר, עולם הבא. שפך פרושהו, ושט דומה לעולם הזה, שבו אכילה ושתייה. קנה דומה לעולם הבא, שאין בו אכילה ושתייה. ואחר ששט אות ו' מן ושט, ברבוי אכילה של גזל, נתארך ונעשה שטן. ומי גרם את זה? שנאמר (במדבר יא) שטו העם ולקטו. השטות שלהם שנתערבו בערב רב השוטים, שהתאחדו שלהם היא אכילה ושתייה של גזל וחקם של (תהלים יב) שד עניים ואנקת אביונים. באות נו"ן כפופה, השוטים, שאוכלים ובלי לטחן. מה כתוב בהם? (במדבר יא)

מגו פכד, ויותרת דילה, נפקת מרה, ואיהי חרפא דמלאך המות, דנפקו מנה טפין מריזן לקטלא בני נשא. הדא הוא דכתיב, (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה. ואיהי תליא בפכד, פל מרעין ומותא ביה תליין. וההוא יומא דראש השנה (משמנא) משטטא בעלמא, למכנש כל חובי עלמא וכדין כל אברין דאינון ישראל, אינון בעאקו, דאינון אברי דמטרוניתא, (משלי ב) גר יי נשמת אדם, שכנתא קדישא. וכדין כל ישראל בעאקו, ונטלי שופר לאתערא ביה ההוא תקיעה ושברים ותרועה.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, ודאי כתר דאברים וערקין דלבא, דרמיין לישראל, אינון בעאקו. צריכין לאתערא בקנה, דאיהו שופר. ודא קנה דריאה. כתר דכנפי ריאה לא יכלין לשפכא (דף ר"ב ע"א) ורגזא דמרה דאתגברת על ערקין דלבא, ועל כל ערקין דאברים דגופא. ההוא ריחא דנשיב בהון, סליק בקנה, דאיהו שופר, עלמא דאתי. דהכי אוקמוה, ושט, דומה לעלמא דין, דביה אכילה ושתייה. קנה, דומה לעלמא דאתי, דלית ביה אכילה ושתייה.

ולכתר דשט ו' מן ושט, ברבוי אכילה דגזל אתארך ואתעביד שטן. ומאן גרים דא. (במדבר יא) שטו העם ולקטו, שטותא דלהון דאתערבו בערב רב שטיין, דתאוד דלהון אכילה ושתייה דגזל וחקם, (תהלים יב) דשוד עניים ואנקת אביונים. בנון כפופה שטיין, דאכלין בלא טחינה. מה כתיב בהו, (במדבר יא) הבשר עודנו בין שניהם טרם יפרת ואף יי תרה בעם. אתפשט ו' דשטו, איהו דרוחיה כפוף, ואיהו נ'. ודא גרם דאתפשט שטן באכילה ושתייה, ואתגבר על כל אברין וערקין בשם"ה לא תעשה.

הבשר עודנו בין שניהם טרם יפרת ואף ה' תרה בעם. נתפשטה אות ו' של שטו, אותו שרוחו

כפוף, והוא אות נ'. וזה גרם שהתפשט השטן באכילה ושתיה, ומתגבר על כל איברים ועורקים בשלש מאות ששים וחמש מצוות לא תעשה. כחשבון השטן חסר אחד, זה יום הכפורים, שאין בו אכילה ושתיה.

והוא כדגמת הקנה, והוא אות ו' בן י"ה מבינה. ולכן בארו בעלי המשנה הרואה קנה בחלום זוכה לחכמה. זהו שכתוב (משלי ד) קנה חכמה קנה בינה. שאין קנה שהוא פחות משניהם, שהם י' חכמה, ה' בינה. ומשום זה צריך לעורר בשופר, שהוא קנה, עולם הבא, עולם ארץ, ארץ אפים, שנמצאים ממנו שלש עשרה מדות של רחמים, כחשבון וא"ו. אות א' - ארץ, שתי וי"ם - אפים.

ואמא עלינה היא תקיעה, מצדו של אברהם. שברים מצדו של יצחק. תרועה מצדו של יעקב. שכניה תחתונה קשר של כלם. כלומר, אות ק' - תקיעה. אות ש' - שברים. אות ר' - תרועה. וכלם משלשים לגבי השכינה. זהו שכתוב קדשה לך ישלשו. שאין קול יכול לצאת החוצה אלא מן הפה. אף כף אין להפריד השכינה מהקדוש ברוף הוא. שהקדוש ברוף הוא נאמר בו, (תהלים כט) קול ה' חצב להבות אש. והשכינה - תפלת כל פה. ואלו סימנים: קשר"ק, קשר"ק, קר"ק. ובחבור הקדמון. (עד

כאן)
זהר

לוקחים שופר לעורר בו תרועה ותקיעה, דין קשה ברחמים, ושברים - דין קשה בלי רחמים (דין רפה ברחמים), ואז כף יעוררו למעלה להתערב זה בזה.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, בנה מתמתק השטן ומתקצרת אות נון"ן מן ושט. מה שהיה שטן מקדם, שב לאחוריו, וחסר להיות ושט כבראשונה. משום

כחושבון השטן חסר חד, דא יום הכפורים, דלית ביה אכילה ושתיה.

ואיהו כגוונא דקנה, ואיהו ו' בן י"ה, מן בינה. ובגיניה אוקמוה מארי מתניתין, הרואה קנה בחלום, זוכה לחכמה. הדא הוא דכתיב, (משלי ד) קנה חכמה קנה בינה. דלית קנה דאיהו פחות מתרוביהו, דאינון י' חכמה, ה' בינה. ובגין דא, צריך לאתערב בשופר, דאיהו קנה, עלמא דאתי, עולם ארץ, ארץ אפים, דמשפתי מניה תלת עשר מכילין דרחמי, כחושבון וא"ו, א' ארץ, ו' אפים.

ואימא עלאה איהי תקיעה, מסטרא דאברהם. שברים, מסטרא דיצחק. תרועה, מסטרא דייעקב. שכנתא תתאה, קשר דכלהו. דהיינו: ק' תקיעה. ש' שברים. ר' תרועה. וכלהו משלשין לגבי שכנתא, הדא הוא דכתיב, קדשה לך ישלשו. דלית קלא ויכיל לנפקא לבר, אלא מן הפה. אוף הכי, לית לאפרשא שכנתא מן קדשא ברין הוא. דקודשא ברין הוא אתמר ביה, (תהלים כט) קול יי חצב להבות אש. ושכנתא תפלת כל פה. ואינון סימנין, קשר"ק קשר"ק קר"ק. ובחבורא קדמאה. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

נטרין שופר, לאתערב ביה, תרועה ותקיעה, דינא קשיא ברחמי, ושברים דינא קשיא בלא רחמי (ס"א דינא רפ"א ברחמי) וכדין הכי יתערו לעילא לאתערבא דא ברא.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, בהאי אתבסס שטן, וקמיט נון"ן מן ושט, מה דהוה שטן לפנים, תב לאחורא, ואתהדר ושט, כדבדקמיתא. בגין דהקול קול יעקב. ישראל לית חיליהון באכילה ושתיה,

כְּשֶׁאֵר עֲמִיז, יִדְרִתִּין עֲלֵמָא דִּין, דְּחִילֵיהּוֹן בְּאִכִּילָהּ וּשְׁתִּיָּה. אֲלֵא חִילֵיהּוֹן בְּקוֹל דָּא, דְּאִיהוּ עֲלֵמָא דְאִתִּי, עוֹלָם אַרְוָה, דְּאִתְבְּרִי בְּאֵת יו"ד, וּבִגְיִן דְּקוֹל שׁוֹפֵר מְגִיָּה נְפִיק, אֲמַרוּ רַבֵּנן אֵין פּוֹחֲתִין מֵעֲשֶׂרָה שׁוֹפְרוֹת. וּבִאֹת י' וּדְאִי, אֲתַעְבִּיד עוֹלָם אַרְוָה, דְּאִיהוּ ו' עֲלֵמָא דְאִתִּי וּבְאֵת ה', בְּרָא עֲלֵמָא דִּין, דְּאִיהִי ה' זְעִירָא, דְּבָה אֲכִילָהּ וּשְׁתִּיָּה דְאִוְרִיָּתָא.

וְעוֹד רְזָא אַחְרָא, בְּתַר דְּאִתְגַּזֵּר גְּזֵרָה בְּתֵרִין אֲתוּוֹן, דְּאִינֵן ה' ה', תֵּרִין בְּתֵי דִינִין, מָאן כִּיל לְבַטְלָא גְּזֵרָה דְתֵרוּוִיָּהּ. י"ו. דְּאֵת ה"א אִימָא עֲלָאָה. י' אָב. וּמָה בְּתִיב, (במדבר ל) כָּל גֵּדֵר וְכָל שְׁבַעַת אֶסֶר לְעֵנַת נֶפֶשׁ, דְּאִיהִי ה', אִישָׁה יְקִימְנֵוּ וְאִישָׁה יִפְרְנֵוּ. וּבִגְיִן דָּא, צְרִיף לְאִתְעַרָא קְלָא דְאִיהוּ ו', בְּעֲשֶׂרָה שׁוֹפְרוֹת, דְּאִינֵן י'. וְעַקְרָא דְלֵהוֹן בְּנִשְׁמִיָּה אַחַת, כָּל סִימָן וְסִימָן, בְּפָה, דְּאִיהִי י' מֵעֲשֶׂרָה.

מִיָּד דְּשִׁמְעוּ מְלִין רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכָל חֲבֵרִיָּא, אֲמַרוּ, בְּרִיף אֲלֵהָא דְזַכִּינָא לְמִשְׁמַע מְלִין, מַהֲהוּא דְאִתְקִרִי רַבָּן שָׁל נְבִיאִים, רַבָּן דְּחֻכְמִים, רַבָּן דְּמִלְאָכִי הַשְּׂרַת, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׁכִינְתִּיהּ מְדַבֵּר עַל פּוּמִוּי, וְכַתֵּב עַל יְדֵי רִזִּין אֲלִין, דְּלֵא אֲשַׁתְּמַעוּ כְּנוֹתִיָּהּ מִמַּתָּן תּוֹרָה, וְעַד כַּעַן.

אָמַר לֵיהּ, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, אֲשֵׁלִים מְלוּלִי דְרִזִּין דְּחַבְרָא קְדֻמָּאָה, לְפָרְשָׁא לֹוֹן, דְּהָא כָּל מְאִרִי מִתִּיבְתָאן דְּלַעֲיָלָא, וּמְאִרִי מִתִּיבְתָאן דְּלַתְתָּא, כְּלָהוּ מְזוּמְנִין לְמִשְׁמַע מְלִין אֲלִין מִפּוּמָה, וּפִירוּשֵׁין דִּילָךְ. דְּהָא חֲדוּהּ וּפּוּרְקָנָא, יִתְעַר בְּהוֹן לַעֲיָלָא וְתַתָּא. אֵל תַּתְּנֵוּ דְמִי, לוֹ, אֲנָת וְכָל סִיעֲתָא דִּילָךְ. עוֹד אָמַר בְּחַבְרָא קְדֻמָּאָה. (ע"כ רעיא מהימנא).

והר:

בְּתַר רְעִיָּה וְתַקִּיעָה וּשְׁבָרִים, אֲתַבְּסֵם כְּלָא דָּא בְּדָא. וְכָל מָה דְּהָהוּא כְּבִד נְקִיט, אֲקָרִיב לְגַבִּי לֵב, דְּאִיהוּ מְלַפָּא, וְהַקְלָה קוֹל יַעֲקֹב. יִשְׂרָאֵל שְׂאִין כַּחַם בְּאִכִּילָהּ וּשְׁתִּיָּה כְּשֶׁאֵר הָאֲמוֹת, שְׂיִוְרִישִׁים עוֹלָם הָהָא, שְׁכַחַם בְּאִכִּילָהּ וּשְׁתִּיָּה. אֲלֵא כַּחַם בְּקוֹל זֶה, שְׁהוּא עוֹלָם הַבָּא, עוֹלָם אַרְוָה, שְׁנַבְרָא בְּאוֹת יו"ד. וּמִשּׁוּם שְׁקוֹל שׁוֹפֵר מְמַנֵּוּ יוֹצֵא, אֲמַרוּ חֻכְמִים, אֵין פּוֹחֲתִין מֵעֲשֶׂרָה שׁוֹפְרוֹת. וּבִאֹת י' וּדְאִי נַעֲשֶׂה עוֹלָם אַרְוָה, שְׁהוּא אוֹת ו', עוֹלָם הַבָּא. וּבִאֹת ה' בְּרָא עוֹלָם הָהָא, שְׁהִיא אוֹת ה' קְטֻנָּה, שְׁבָה אֲכִילָהּ וּשְׁתִּיָּה שֶׁל הַתּוֹרָה. וְעוֹד סוּד אַחַר, אַחַר שְׁנַגְנִירָה גְּזֵרָה בְּשִׁתֵּי אוֹתִיּוֹת, שְׁהֵם שְׁתֵּי ה' ה', שְׁנֵי בְּתֵי דִינִים - מִי כִּכּוֹל לְבַטְלָא גְּזֵרָה שֶׁל שְׁנֵיהֶם? י' ו', שְׂאוֹת ה"א הִיא אִמָּא עֲלִיוּנָה. י' - אָב. וּמָה בְּתוֹב? (במדבר ל) כָּל גֵּדֵר וְכָל שְׁבַעַת אֶסֶר לְעֵנַת נֶפֶשׁ, שְׁהִיא אוֹת ה', אִישָׁה יְקִימְנֵוּ וְאִישָׁה יִפְרְנֵוּ. וּמִשּׁוּם זֶה צְרִיף לְעוֹרֵר הַקּוֹל, שְׁהוּא אוֹת ו', בְּעֲשֶׂרָה שׁוֹפְרוֹת, שְׁהֵם אוֹת י'. וְהַעֲקָר שְׁלֵהֶם בְּנִשְׁמִיָּה אַחַת, כָּל סִימָן וְסִימָן, בְּפָה, שְׁהִיא אוֹת י' - מֵעֲשֶׂרָה.

מִיָּד שְׁשִׁמְעוּ דְבָרִים אֵלוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכָל חֲבֵרִים, אֲמַרוּ, בְּרִיף ה' שְׁכִינֵנוּ לְשִׁמְעַת דְבָרִים אֵלוּ מְאוֹתוֹ שְׁנַקְרָא רַבָּם שָׁל נְבִיאִים, רַבָּם שָׁל חֻכְמִים, רַבָּם שָׁל מְלַאכֵי הַשְּׂרַת, שְׁתַּקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא וּשְׁכִינְתוֹ מְדַבֵּר עַל פִּיו, וְכַתֵּב עַל יְדֵי סוּדוֹת אֵלוּ שְׁלֵא נִשְׁמַעוּ כְּמוֹתָם מִמַּתָּן תּוֹרָה וְעַד כַּעַן.

אָמַר לוֹ, מְנוּרָה קְדוּשָׁה, הַשְּׁלֵם דְּבָרִי הַסּוּדוֹת שֶׁל הַחֲבוּר הַקְּדָמוֹן לְפָרְשׁ אוֹתָם, שְׁהִרִי כָּל בְּעֲלֵי הַיְשִׁיבוֹת שֶׁל מַעְלָה, וּבְעֲלֵי הַיְשִׁיבוֹת שֶׁל מַטָּה, כְּלָם מְזוּמְנִים לְשִׁמְעַת דְבָרִים אֵלוּ מִפִּיךָ וּפְרוּשִׁים שְׁלָךְ, שְׁהִרִי שְׁמַחָה וּפְדִיּוֹן יִתְעוֹרֵר בְּהֵם לְמַעְלָה וּמַטָּה. אֵל תַּתְּנֵוּ דְמִי לוֹ, אֲתָה וְכָל חֲבֵרָה שְׁלָךְ. עוֹד נִאֲמַר בְּחַבְרָא קְדָמוֹן. (ע"כ רעיא מהימנא). זָהר

בְּתַר רְעִיָּה וְתַקִּיעָה וּשְׁבָרִים נִמְתַּק הַכֵּל זֶה בְּזָה. וְכָל מָה שְׂאוֹתוֹ כְּבִד לֹוֹקֵם -

לְזַיִנָּא (לדינא). וְהָיָה לָב, לָאו אֹרְחִיה, וְלָאו תִּיאֻבְתִּיה, בְּעֵכִירו דְּעוֹבְדִין דְּעַמִּיה. אֲלֵא נְקִיט כָּל בְּרִירו, וְכָל צְחוּתָא, (דף רל"ב ע"ב) וְכָל זְכִינ, וְכָל עוֹבְדִין טְבִין. וְכָל הָהוּא עֵכִירו וְטוֹפִין וְלְכֻלְכָּא דְּאִינוּן עוֹבְדִין בִּישִׁין, (כ"א ליתא) (זריק לון לשאר עמין עובדי כוכבים ומזלות הווא כבוד) אֲנַח לְכַבֵּד. דְּאֲתַמַּר בִּיה, (בראשית כז) עֲשׂוּ אָחִי אִישׁ שָׂעֵר. וְכָל עֲרָקִין דִּילִיה, דְּאִינוּן שָׂאֵר עַמִּין עוֹבְדִי כוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ויקרא טז) וְנִשְׂא הַשְּׂעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנֹתָם. מֵאֵי עֲוֹנֹתָם. עֲוֹנוֹת תָּם. דְּאֲתַמַּר בִּיה, (בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. וְחֻבִּין דְּעַמּוּדָא (כ"א דְּעַמִּיה) דְּאִינוּן עֲרָקִין וְדַפְקִין דְּלָבָא.

וּבְגִין דָּא, שְׁחִין וְצִרְעַת וְסַפְחַת, לְכָל אִינוּן אַבְרִין, מְפַבֵּד אֲשַׁתְּכַחוּ, מֵאִילִין לְכֻלְכֻיָּן דְּאֲשַׁתְּאָרוּ בִּיה. מְלָבָא אָתִי כָּל בְּרִיאוּתָא, לְכָל אַבְרִין. דְּהֵכִי הוּא, פִּיּוֹן דְּלָבָא נְטִיל כָּל זְכִיכוּ וּבְרִירָא וְצְחוּתָא. כְּבֵד נְטִיל כָּל מַה דְּאֲשַׁתְּכַח וְאֲשַׁתְּאָר מִן לְכֻלְכָּא וְטוֹנוּפָא. וְזִרְיק לְכָל שָׂאֵר שְׁיִפִּין, דְּאִינוּן שָׂאֵר עַמִּין עוֹבְדִי כוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אַחְרָנִין, בְּעַל כְּרַחֲמֵיהוּ. וּמַפְסֻלוֹת דְּפַסּוּלַת דְּכַבֵּד, נְטִיל טְחוּל, דְּאֲתַמַּר בִּיה (בראשית א) יְהִי מְאֹרֹת. (משלי ג) מְאֹרֹת יְיָ בְּבֵית רְשָׁע.

רעיא מהימנא

אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, וְהָא אֻקְמוּהָ רַבְּנָן עֲלִיה, טְחוּל שׁוּחָק. וְאִיהוּ (קהלת ז) שׁוּחָק הַפְּסִיל. וּבְגִין דָּא, אֻקְמוּהָ רַבְּנָן דְּמַתְנִיתִין, אוי לוּ לְמִי שֶׁהִשְׁעָה מְשַׁחֲקַת לוּ. וְקַהֲלַת אָמַר (קהלת ז) טוֹב פְּעַס מִשְׁחֹק. טוֹב פְּעַס דְּכַבֵּד, דְּאִיהִי מְרָה, רְצוּעָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, רְצוּעָה לְאֶלְקָאָה בְּה צְדִיקָאִי בְּעֶלְמָא דִּין בְּמַרְעִין בִּישִׁין, בְּמַכְתְּשִׁין, מִשְׁחֹק דְּשַׁחֲקֵי לֹון בְּטְחוּל, בְּלְכֻלְכָּא דְּהֵאִי

מְקָרִיב אֶל הַלֵּב, שֶׁהוּא מְלֶךְ, לְזוּן (לדן). וְאוֹתוֹ הַלֵּב אֵין דְּרַכּוּ וְאֵין חֲשָׁקוּ בְּמַעֲשִׂים הַעֲכוּרִים שֶׁל עֲמוּ, אֲלֵא לֹאֲקַח כָּל הַמְּבַרֵּר וְכָל הַצַּח וְכָל הַזְּכִיּוֹת וְכָל הַמַּעֲשִׂים טוֹבִים. וְכָל אוֹתָהּ הַעֲכִירוֹת וְהַטְנוּף וְהַלְלִלוּף, שֶׁהֵם מַעֲשִׂים רְעִים, (איז) (זריק אוֹתָם לְשָׂאֵר עַמִּים עוֹבְדֵי כוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אוֹתוֹ כְּבֵד) מְשָׁאִיר לְכַבֵּד, שְׁנַאָמַר בּוּ (בראשית כז) עֲשׂוּ [אָחִי] אִישׁ שָׂעֵר. וְכָל הַעוֹרְקִים שְׁלוּ, שֶׁהֵם שָׂאֵר אַמוֹת עוֹבְדֵי כוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. זְהוּ שְׁפָתוֹב, (ויקרא טז) וְנִשְׂא הַשְּׂעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנֹתָם. מֵהוּ עֲוֹנֹתָם? עֲוֹנוֹת תָּם, שְׁנַאָמַר בּוּ (בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. וְהַחֻבוֹת שֶׁל הַעַמּוּד (שֶׁל עֲמוּ) שֶׁהֵם עוֹרְקִים וְדַפְקִים שֶׁל הַלֵּב. וּבִשְׁוֹם זֶה, שְׁחִין וְצִרְעַת וְסַפְחַת שְׁבַכְל אוֹתָם אֵיבְרִים, מוֹצֵאָם מִהַפְּבֵד, מֵאוֹתָם לְכֻלְכֻיָּם שְׁנַשְׂאָרוּ בּוּ. וּמֵהַלֵּב בְּאֵה כָּל הַבְּרִיאוֹת לְכָל הָאֵיבְרִים, שְׁפָף הוּא, פִּיּוֹן שֶׁהַלֵּב נוֹטֵל כָּל הַנְּפֶה וְהַמְּבַרֵּר וְהַצַּח. הַפְּבֵד נוֹטֵל כָּל מַה שְׁנַמְצָא וְנִשְׂאֵר מֵהַלְלִלוּף וְהַטְנוּפָא, וְזוּרְק לְכָל שָׂאֵר הָאֵיבְרִים, שֶׁהֵם שָׂאֵר אַמוֹת עוֹבְדֵי כוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אַחֲרִים, בְּעַל כְּרַחֲם. וּמַפְסֻלַת שֶׁל פַּסְלַת הַפְּבֵד נוֹטֵל הַטְּחוּל, שְׁנַאָמַר בּוּ (בראשית א) יְהִי מְאֹרֹת. (משלי ג) מְאֹרֹת יְיָ בְּבֵית רְשָׁע.

רעיא מהימנא

אָמַר הַרְעִיָה הַנְּאָמֵן, וְהִרִי בְּאֵרו חֲכָמִים עַל זֶה, טְחוּל שׁוּחָק. וְזֵהוּ (קהלת ז) שׁוּחָק הַפְּסִיל. וּמִשְׁוֹם זֶה פְּרֻשׁוּהוּ חֲכָמֵי הַמִּשְׁנָה, אוי לוּ לְמִי שֶׁהִשְׁעָה מְשַׁחֲקַת לוּ. וְקַהֲלַת אָמַר, (שם) טוֹב פְּעַס מִשְׁחֹק. טוֹב פְּעַס שֶׁל הַפְּבֵד, שֶׁהִיא מְרָה, רְצוּעָה שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא, רְצוּעָה לְהַלְקוֹת בְּה הַצְדִיקִים

בעולם הזה בחלאים רעים, בנגעים, משחוק ששוחק להם בטחול, בכללות של העולם הזה, ששוחקת להם השעה בעשר. ועוד, ארס הטחול שהוא הזחל בעפר, והוא חזק יותר מארס המרה.

ומשום שערכ רב הם שאור שבעסה, ואלו אמות העולם דומים למץ, יותר מעכבים בגלות הערב רב את ישראל מאמות עובדי כוכבים ומזלות. כמו שפירושו חכמים, מי מעכב? שאור שבעסה מעכב. שהם דבקים בישראל כשאור בעסה. אבל אמות עובדי כוכבים ומזלות אינם כן, אלא (תהלים א) כמץ אשר תדפנו רוח.

ועוד, (ויקרא טו) ונשא השעיר עליו, כאשר רצונו לעשות קטרוג להקדוש ברוך הוא עם ישראל, והוא נושא כל החובות שייכול לשאת אותם עד שנעשה כבד, שנאמר (תהלים לח) כמשא כבד יכבדו ממנו, חובות על כנפיו. מה עושה? עולה להר עליון, כחמור כאשר הוא רוצה לעלות להר גבוה, כמשא כבד יכבד עליו. כאשר הוא למעלה ורוצה לעלות עוד לפי המעט שנסאף לו, כבד עליו משאו, ונפיל, ומפיל עצמו למטה. ובכבד המשא שהכבד עליו, נעשו כל האיברים שלו חתיכות, שלא נשאר איבר שלם. גם כף נעשה לסמאל ונחש, הכבד ויתרת הכבד, יצר הרע וכת זונה. משם כל פת אל גבר זונה. (עי' תהלים טז)

רעיא מהימנא.

זוהר

עלמא, דשוחק לון שעתא בעותרא. ועוד, ארס דטחול איהו זחיל עפר, ואיהו תקיף יתיר מארס דמרה.

ובגין דערב רב אינון שאור שבעסה, ואינון אומין דעלמא דמיין למוין, יתיר מעכבין בגלותא ערב רב לישראל, מאומין עובדי כוכבים ומזלות. כמה דאוקמוה רבנן, מי מעכב. שאור שבעסה מעכב. דאינון דבקיין בישראל, כשאור בעסה. אבל אומין עובדי כוכבים ומזלות, לאו אינון אלא (תהלים א) כמץ אשר תדפנו רוח.

ועוד (ויקרא טו) ונשא השעיר עליו, פד רעותיה למעבד קורציא לקודשא בריך הוא עם ישראל, דאיהו נשא כל חובין דכייל למספל לון, עד דאתעביד כבד, (תהלים לח) כמשא כבד יכבדו ממני, חובין על גדפו. מה עביד, סליק לטורא עלאה, כחמרא כד איהו בעי לסלקא לטור גבוה, כמשא כבד יכבד עליה. פד איהו לעילא, ובעי לסלקא לפי מעוט דאשתאר ליה, אתיקר עליה מטולא, ונפיל, ואפיל גרמיה לתתא, ובכבד משא דאתתקף עליה, אתעבידו כל אברין דיליה פסקות, דלא אשתאר אבר שלים. אוף הכא אירע לסמאל ונחש, כבד ויתרת הכבד, יצר הרע וכת זוגיה זונה. מתמן כל פת אל גבר זונה. (ע"כ רעיא מהימנא).

והר:

אמר רבי פנחס, אורחא דא הוה מתקנא לי, למשמע מלין אלין מעתיק יומין, זכאה עלמא דאנת שארי בגויה. ווי לעלמא, דישתארוין יתמין, ולא ידעין מלי דאורייתא כדקא יאות. ודאי הכי הוא, דכבד נטיל כלא טב וביש. ואף על גב דמשטטא ולקייט כל חוביהון דישראל, הכי נמי זכייין דלהון לקייט, בגין לקיימא קורציה. וכלא האי והאי מקריב

אמר רבי פנחס, דרף זו היתה מתקנת לי לשמע דברים אלו מעתיק הימים, אשרי העולם שאתה נמצא בתוכו. אזי לעולם שישארו יתומים ולא יודעים דברי תורה כמו שצריך. ודאי כף הוא, שהכבד נוטל הכל - טוב ורע. ואף על גב שמשוטט ואוסף כל חובותם של ישראל - כף גם זכותיהם אוסף כדי להעמיד קטרוגו. והכל, זה וזה מקריב לגבי הלב. ודרף הלב שלא נוטל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

שֵׁלַח עָרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחִיבֵר וְרַמְ"א

מחלק לכל שבִּתות הַשָּׁנָה

צא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על א"ח וי"ד

מכון 'הלכות שבת השנתית' - ללימוד כל אי"ח 'הלכות שבת' במעגל כל שבִּתות השנה ששל דודי 'מעגל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א' וע"י הקב"ה שחל לך שאלות ודעות לגביהם ברכים ולתמונה שנת דודי שלחמי מן הדתות המעט להקטיל קולות כל שבת חסות

ע"מ **רבינו יוסף קארו** **ג'תתק"ע**
 היותו קדוש יחידי
 בעל ספרו ש"י שולחן ערוך
 ד"ר יוסף קארו היה מהגדולים
 ומהנבחרים בעליוני הדור
 ע"י רבינו יוסף קארו

ע"ש **רבינו משה אשכנזי** **ה'תקנ"ט**
 היותו סגור אשכנזי יחידי
 בעל ספרו ש"י שולחן ערוך
 ד"ר משה אשכנזי היה מהגדולים
 ומהנבחרים בעליוני הדור
 ע"י רבינו משה אשכנזי

מכון 'הלכות שבת השנתית' - ללימוד כל אי"ח 'הלכות שבת' במעגל כל שבִּתות השנה ששל דודי 'מעגל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א' וע"י הקב"ה שחל לך שאלות ודעות לגביהם ברכים ולתמונה שנת דודי שלחמי מן הדתות המעט להקטיל קולות כל שבת חסות

אמר רזב"א אמר רבי יוחנן כל המשרת שבת נחלנתו אכילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו

גליון 'א'

הלכות שבת השנתית

לימוד שולחן ערוך הלכות שבת לכל שבִּתות השנה - עמוד אחד ליום חייבא ומיא לרווח ולחור לדעת הלכות שבת, ולעבוד עליהם במחוט בעט אחת בשנה. (ספר חסידים)

קודם ללימוד 'אי"ח': הגני ורצה ללמוד, קדי שיבואי תשקוד לירי מעשה, ולירי מרות וישות, ולירי דעות ותורה, ונהרני ענישה לשם חורר קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם ייחודי וקשם אדני' מתקשרים ויהרגוהי על ידי העולם ברחילו וקרימו בחיובא שלימ בשם כל ישראל.

סדר הלימוד לשבת פ' בראשית

הלכות שבת

א. יסמן רמב - לחורר בכבוד שבת, וכו' מקנה אחד

א. אילו מי שצריך לאחריהם או יש לו מצט משלו צריך לרוח עצמו לכבד את השבת ולא אחר שעה שובק חול ולא הצטרף לביתו אלא לתי שושעתה ודוקה לו בחור על כן צריך לעצמו כשאר ימים כדי לכבד השבת מתקנה עזרא שיהיה מכתבים בריים בחמישי בשבת מפני שחורר שבת ביום שבת כשעוה חלה בבית לעשות מהם חלמים לבצע כלי שבת ויום טוב (ספר פסחיו ריש פסח ראש השנה) והוא מכבוד שבת ויום טוב ואין לשנות. יש שכתבו שבמקנה מקומות נהגו לאכול מוליתא שקורין שבמקנה שטי"א כילי שבת וכו' למן שיהיה מכסה למעלה ולמטה (הפרי"ד), ולא ראיה לומר זהו:

ב. אילו מרוחן או חורר גם השבת שנה אחד שנה ותמיהם דחבר על ידי כך שאין רובו לשכור שפועלים אלא להשכירם וכן אם מבוגר רוב אנשי אותו המקום להשכירם או לתמם באריסת מורו להשכירם לאינו יחיד או לתמם לו באריסת. הגה: ואילו במקום האסור אין המרוחן או החורר על ישראל רק שכרם מאינו יהודי וחור השכירים לאינו יהודי שיר דאין שם ישראל נקרא עליו (אור זרוע בשם אגונים), וכן אם יש מרוחן בבית דירה ואין ודחנן במרוחן רק אותן שבביתו והם יודעים ששכור האינו יהודי שיר (בית יוסף בשם מהר"א ר"ח ואור זרוע), ואם עבר והשכירו במקום האסור יש אומרים ששכרו מותר (בית יוסף בשם האגונים) ויש אומרים שאסור (מרדכי קרא אגד רש"ת סוף עיקר) (ועין לקמן סוף סימן רמ"ד).

ב. יסמן רמב - איחור מלאכות יכול לאינו יחיד לעשות בקרי ישראל, וכו' מקשימים

א. מוסק ארעם (פירוש מנהג) עם האיני יחיד על המלאכה וקוצץ דמים והאיני יחיד עשה לעצמו ואף על פי שרואה עשה בשבת מותר במה ברכים אומרים בכמה שאלו מקבילים הכל שור המלאכה והעשיה בשבת של ישראל היא אבל אם הייתה ידועה ומפורסמת אמור שיהיה את האיני יחיד עסקי וקוצץ דמים ואמרי ששלוחי שכר האיני יחיד יעשה לו מלאכה בשבת לסיכך המוסק עם האיני יחיד לבנות לו יחידיו או כחולו או לקצור לו שרונה אם הייתה המלאכה במדינה או בתוך הנהגה אמור לו להנהיג לעשות לו מלאכה בשבת מפני דמיהם שאינם יודעים שפסוק. הגה: ואילו אם ירד בן העובדי כוכבים יש לחשוף לאורחיהם הבאים עם או לבני ביתו שיחשדו אותו (בית יוסף בשם מהר"ם אשכנזי), ואם הייתה המלאכה חוץ להנהגה רגב אין עדי אורח בתוך חומה של מקום שערשים בו מלאכה מותר וטובד כוכבים שהמסק אן של ישראל לירי שרונה. (ועין לקמן סימן תל"ז)

ג. לפסול חכמים ולחוקן הקהות אפילו בביתו של עובד כוכבים אמר כיון ולצדדן מחובר הוא אתה עשו כן לא ישקעם בבנין. הגה: ויש (כ"ח):

ד. אם בני עובד כוכבים לישראל את השבת באיטור מבין לחמשי שלא יבטלו בו. הגה: מרוא אם התנה ישראל עם אינו יחידו שלא לעשות לו מלאכה בשבת והעובד כוכבים עשה בעל כרחו למדור להטלים מלאכה אין לחוש (מרדכי) ריש פרק פי שהקן והבני ירחים וכו'. ועין לקמן סימן תקס"ג).

ד. מלאכה מפורסמת אפילו במסלולין כגון טעמיה הידועה לישראל ירעה סמו מלאכה מחובר:

ה. אם שכר אינו יחיד לשבת או לטעום שיכתוב לו או שארונה לו בבר חרי זה כותב ואמר בשבת כאילו קצץ עמו שכתוב לו סמו או שארונה לו בבר ששה ככל על שירצה והוא שלא יחשוב עמו יום יום ולא יעשה המלאכה בבית ישראל יום עם שאמיר בשבוכר אתי יחיד לזמן. הגה: ודוקא ששכרו למלאכה מיוחדת כגון מזל לארוב או ספר לבחוב אבל שכשכרו לכל המלאכה שישטרך תוך זמן השבירות למלוי עלמס אמור (בית יוסף) וכו' שיבאנו סוף סימן ת"ז).

ו. יחיד חוקן מבט מוכשר לוי אין יחיד לקבל מבט בשבת מותר או הוא מקבילה דייטי שאמיר לו לשבטנה תאור דייטי און כך כן וכו'. הגה: וכן יוכל להשכיר המבט לכל השבתות לאינו יחיד והאיני יחיד יאמר הריח של שבתות לעצמו חלה משיבתי האמיר לצדדן ישראל הוא עשה דבמקום פסידה בו הוא גונא על חששו (בית יוסף), וישאל המהמה על מטבע של מלך דניו הממהמה על המסק אתה על פי ששפועים קול שבת בהראת המטבע (מהנהגה חגיגה פרק ז') ועין לקמן סימן רצ"ב, ודורר שלם יבא ישראל הוא האיני יהודי בשבת ששפועים מלאכתו מכתבט או מקבילה המסק (מרדכי קרא אגד רש"ת)

ז. יסמן רמב - יין המשכיר שרוד מרווח לזנות, וכו' ב' מקשימים

א. לא ישכיר אדם מרווח שלו לאינו יחיד עשה וקנה על שמו ואינו יחיד זה שפועה על מלאכה בו בשבת דמיהם מרווח לאו יחידותה (פירוש אינו הוא העובד ליתק חלק כמה שישכיר (לעיל)), עבד האיני שכל הריח של ישראל וכו' את האיני יחיד כיון כיון ליום בשבת עשה על שמו וקנה על מלאכה בשליחתו של ישראל אלא שיהיה מותר כיון דרך לקבל שרוד באריסת ואף על פי שירעיה שיהא של ישראל אומרים האיני יחיד לקחה באריסת ולעצמו הוא עבד או חורר מוכר מרווח יודעים ידעם שיהיה. הגה: ואף על פי שלא לקחה האיני יהודי רק ללשיל או לרבעי יש לישראל אחת כמה שאמיר יהודי לוכי בשבת שרוד האיני יחיד ארעזת דנשיה עובד ימות בשם כשימינו קורן ו' בית יוסף סימן רמ"ד בשם מהר"ם).

הנה מוסק את ספי' שלוחי יחיד חתמה שפת מוחלץ קולא שפוחתה חקנה. סמו שירי ימים. פי' יחיד על חתמה וסמו כפי' שלוחי יחיד חתמה שפת מוחלץ קולא שפוחתה חקנה. וסמו כפי' שלוחי יחיד חתמה שפת מוחלץ קולא שפוחתה חקנה. וסמו כפי' שלוחי יחיד חתמה שפת מוחלץ קולא שפוחתה חקנה.

הנה מוסק את ספי' שלוחי יחיד חתמה שפת מוחלץ קולא שפוחתה חקנה. סמו שירי ימים. פי' יחיד על חתמה וסמו כפי' שלוחי יחיד חתמה שפת מוחלץ קולא שפוחתה חקנה. וסמו כפי' שלוחי יחיד חתמה שפת מוחלץ קולא שפוחתה חקנה.

